

18

TRGOVAČKI SUD

U ZAGREBU

Amruševa 2/II, Zagreb

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
PRIJEMNA PISARNICA

Primljeno iz ruke-preko pošte, dne

Predato na poštu-obično, prep., dne

Pošta

Broj primjeraka

priloga

Pristojba

Primio:

Na broj: St-1868/2018

Pravna stvar:

Predlagatelji: stečajni vjerovnici prvog višeg isplatnog reda –

KSENIJA VREBAC, iz Siska, ul. Lipa 51, OIB 55431035316,

DARKO WEISS, iz Siska, ul. S. i A. Radića 49, OIB 08820343475

P R I J E D L O G

-za dopuštenje revizije Vrhovnom sudu RH

-protiv:-drugostupanjskog rješenja Visokog Trgovačkog suda br. PŽ-156/2023

Razlozi:-pravno pitanje o kojem drugostupanjska odluka odstupa od prakse

Vrhovnog suda RH;

-pravno pitanje o kojem nema prakse Vrhovnog suda RH, a praksa viših sudova nije jedinstvena;

-osobito teška povreda odredaba parničnog postupka i pogrešna primjena materijalnog prava, kojima su povrijeđena temeljna ljudska prava zajamčena Ustavom RH i Europskom konvencijom za zaštitu ljudskih prava.

U otvorenom zakonskom roku predlagatelji podnose prijedlog za dopuštenje revizije Vrhovnom sudu RH, radi uvodno naznačenih razloga.

Pobijanom drugostupanjskom odlukom Visokog Trgovačkog suda RH br. PŽ-156/2023 odbijena je žalba predlagatelja protiv prvostupanjskog rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu br. St-1868/2018. Prvostupanjskim rješenjem ukinute su odluke skupštine vjerovnika

od 21. prosinca 2022. godine, u stečajnom postupku stečajnog dužnika SISAK PROJEKTI d.o.o. u stečaju, kojima je odlučeno da se:

- 1) ovlašćuje stečajni upravitelja za pokretanje parnice protiv Grada Siska, radi namirenja novčane tražbine proizašle iz poslovnog odnosa stečajnog dužnika i Grada Siska;
- 2) troškovi pokretanja ove parnice se imaju podmiriti iz stečajne mase;
- 3) ovlašćuje se stečajni upravitelj da s odvjetnikom zaključi ugovor o zastupanju u parnici pod 1).

Pobijana drugostupanjska odluka se temelji na sudskoj praksi Visokog Trgovačkog suda RH sadržanoj u presudi tog suda br. PŽ-59/2022 od 17. siječnja 2022. godine, kojom se izražava shvaćanje:

„...da bi sud ocijenio je li neka skupštinska odluka protivna zajedničkom interesu vjerovnika KOJI SVAKAKO JEST ŠTO VEĆE NAMIRENJA VJEROVNIKA,...nije dostatno u stečajnom postupku iznijeti kao razlog da se u stečajnom postupku ne može predvidjeti ishod stečajnog postupka. Načelno je to točno, međutim stečajni sudac ocjenjujući je li neka skupštinska odluka suprotna zajedničkom interesu vjerovnika može, sagledavajući ukupno sve odlučne činjenice, ocijeniti do stupnja vjerojatnosti radi li se o odluci koja je suprotna zajedničkom interesu vjerovnika, a taj je što veće namirenje vjerovnika u okviru stečajnog postupka iz raspoložive stečajne mase...“.

Po stajalištu predlagatelja za dopuštenje revizije, pobijana drugostupanjska odluka Visokog Trgovačkog suda RH nije ujednačena i u skladu s praksom izraženom u prethodno citiranom pravnom shvaćanju tog suda kao izvorom prava, pri čemu svakako odudara od prakse Vrhovnog suda RH u primjenjivim pravnim situacijama, a obzirom na vrijeme kada je donesena presuda Visokog Trgovačkog suda RH koja je u konkretnom slučaju primijenjena kao sudska praksa (17. siječnja 2022. godine), Vrhovni sud RH do sada nije zauzeo relevantno pravno stajalište, tako da prakse Vrhovnog suda RH o konkretnom pravnom pitanju nema.

Prethodno citirano shvaćanje Visokog Trgovačkog suda RH se, naime, temelji na zakonskom načelu slobodne ocjene dokaza, a pobijana drugostupanjska odluka se ne temelji na ovom legitimnom i legalnom načelu, već na pravnom stajalištu punomoćnika stečajnog vjerovnika višeg isplatnog reda u omjeru niti 2% ukupne vrijednosti stečajne mase, te na temelju pravnog stajališta stečajnog upravitelja. Ne, dakle, na praksi suda ustanovljenoj legitimnim i legalnim zakonskim načelom, već na potpuno pravno i činjenično neutemeljenim presumpcijama proizašlim iz mišljenja zainteresiranih stranaka u postupku. Načelo slobodne ocjene dokaza (čl. 8. ZPP-a) podrazumijeva donošenje sudske odluke prema vlastitom uvjerenju suda, koje uvjerenje ima ishodište ***„...u savjesnoj i brižljivoj ocjeni svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, na temelju rezultata cjelokupnog postupka.“*** Drugostupanjski sud, međutim, pozivajući se na aktualnu sudsku praksu (vlastitu presudu u predmetu PŽ-59/2022) odbija žalbu predlagatelja za dopuštenje revizije s obrazloženjem da je ***„...prvostupanjski sud pravilno ocjenjivao vjerojatnost uspjeha stečajnog dužnika u parnici koja se predlaže pokrenuti...“***, jer da je ***„...detaljno analizirao činjenično stanje i dao jasne razloge za svoju prosudbu...“*** Prvostupanjski sud, međutim, čijem se pravnom shvaćanju drugostupanjski sud priklanja citiranim obrazloženjem u drugostupanjskoj odluci, ocjenu o

vjerojatnosti uspjeha predlagatelja u parnici temelji na tri činjenice (koje po svojem sadržaju uopće nisu činjenice/dokazi na kojima se može temeljiti sudska odluka) i koje glase:

- 1) **„...stečajni upravitelj je naglasio da je po zanimanju odvjetnik!??, i kada bi mu se stranke obratile s ovakvim predmetom da im ne bi predložio pokretanje parnice...“;**
- 2) **„...punomoćnica stečajnog vjerovnika Luke Vukelića (stečajni vjerovnik s manje od 2% vrijednosti priznate tražbine u odnosu na ukupnu stečajnu masu) je tvrdila da iz nacrtu tužbe proizlazi da bi pokretanje parnice bez osiguravanja sredstava za slučaj gubitka parnice u vidu troškova suprotne stranke bi bilo protivno zajedničkom interesu vjerovnika...“;**
- 3) **„...punomoćnica stečajnog vjerovnika Luke Vukelića je tvrdila da je odluka skupštine vjerovnika o pokretanju parnice protivna zajedničkom interesu vjerovnika ZBOG EVENTUALNE DVOSTRUKE LITISPENDENCIJE imajući u vidu da je u podnesenoj kaznenoj prijavi istaknut imovinskopravni zahtjev...“.**

Drugostupanjski sud, dakle, pobijanom odlukom prihvaća pravno shvaćanje prvostupanjskog kao ispravno, pozivom na savjesnost i brižljivost prvostupanjskog suda prilikom ocjenjivanja citiranog dokaznog materijala pod ove tri točke!?? Iako je po stajalištu predlagatelja za dopuštenje revizije uopće bespredmetno u pravnom smislu raspravljati o dokaznoj vrijednosti ovih, ne činjenica u smislu ZPP-a, već najpristojnije kazano paušalnih i neutemeljenih konstatacija prvostupanjskog suda - da se ne upotrijebi grublja formulacija u vidu svjesnog i namjernog kršenja temeljnih i elementarnih načela parničnog postupka - predlagatelji se na ovom mjestu ipak pozivaju i referiraju na stroge zakonske definicije pojmova činjenice u parničnom postupku i dokaza kao sredstva kojima se relevantne činjenice utvrđuju. Činjenice na kojima se sudska odluka temelji i može temeljiti su one **„...na kojima stranke temelje svoje zahtjeve...“ (čl. 7., st. 1. ZPP-a)**, a dokazi su **„...sredstvo kojima stranke nastoje utvrditi relevantne činjenice...“**, jer je konačno utvrđivanje odlučnih činjenica u postupku i ocjena njihovog postojanja ili nepostojanja, kao i refleksija na sporni odnos među strankama ekskluzivna ovlast suda. Relevantna činjenica u konkretnom slučaju je, prema stajalištu drugostupanjskog suda kojim prihvaća ispravnim stajalište prvostupanjskog suda, ta, da je stečajni upravitelj odvjetnik, što je ovaj **„...naglasio...“** a sud valjda prihvatio kao dokazano već samim time što je on to naglasio (na ovom mjestu predlagatelji ne dovode u pitanje da je isti doista upisan u Imenik odvjetnika Odvjetničke komore RH, već nastoje ukazati na apsurdnost zaključivanja prvostupanjskog suda) i koji je stajališta da ne bi parnicu kakvu predlagatelji revizije predlažu pokrenuti pokrenuo, ako bi mu se stranke obratile s takvim prijedlogom. To, ne samo da ne predstavlja relevantnu činjenicu ili dokaz u smislu ZPP-a čiju će sud dokaznu vrijednosti slobodno cijiniti, već nema niti karakter stranačkog izjašnjavanja o pravnim pitanjima spora (čl. 5., st. 2. ZPP-a), dapače upitnog je karaktera i kao njegov individualni vrijednosni sud jer ne udovoljava ni elementarnim logičkim zahtjevima definicije logičkog zaključka (niti je činjenica da je odvjetnik premisa, niti je izjava da ne bi pokretao parnicu konkluzija). U smislu ZPP-a, dakle, može predstavljati isključivo nekakvu neobvezujuću izjavu kakvu stranke imaju pravo i mogućnost u postupku iznositi, ali nikako i ni u kojem slučaju ne može predstavljati činjenicu čiju će dokaznu vrijednost sud savjesno i brižljivo ocjenjivati. Od kakvog je značaja, naime, činjenica da je stečajni upravitelj odvjetnik? Ili, od kakvog je značaja njegovo pravničko mišljenje, ili možda - kako bi se iz obrazloženja sudske odluke moglo zaključivati - sama činjenica da je odvjetnik pravnu, snagu njegovog neobrazloženog mišljenja inaugurira u rang sudske prakse kao izvora prava!? Već uvodno u ovom dijelu prijedloga,

predlagatelji su naglasili pravnu bespredmetnost raspravljanja i analiziranja dokazne vrijednosti ovakve izjave stečajnog upravitelja, ali iz razloga dosljednosti u obrazlaganju pravne i zakonske nemogućnosti upotrebljavanja iste kao činjenice ili dokaza u parnici, ipak smatraju nužnim se na opisani način referirati.

Identično vrijedi i za preostale dvije činjenice/dokaza (2. i 3.). Ni one, naime, nemaju karakter činjenica i dokaza u parnici, jer se naprosto radi o izjavama punomoćnice stečajnog vjerovnika, koje tek u širem smislu mogu imati obilježja stranačkog izjašnjavanja iz čl. 5. ZPP-a. Koje, kao takvo, ne mora niti imati uporišta u pozitivnom pravu. O dijelu tog izjašnjenja kao „*eventualnoj dvostrukoj litispendenciji*“, predlagatelji su već u svojoj žalbi dovoljno obrazložili procesnopravnu neodrživost ovakvog stajališta, ali u situaciji kada ju je prvostupanjski sud prihvatio kao relevantnu činjenicu o kojoj ovisi njegova odluka, a nastavno drugostupanjski pobijanom odlukom inaugurirao u činjenicu koju je prvostupanjski savjesno i brižljivo ocijenio na način da ona predstavlja relevantan dokaz u smislu ZPP-a, predlagatelji su i u ovom prijedlogu obavezni se i na ovo referirati. Razlozi izneseni u žalbi o potpuno pogrešnom i promašenom shvaćanju instituta dvostruke litispendencije egzistiraju i dalje, ali sada i kao razlozi za ovaj prijedlog, jer zbog naprijed opisanog u dijelu u kojem se prijedlogom obrazlaže dokazna inegzistentnost „mišljenja“ stečajnog upravitelja kao odvjetnika, u cijelosti predstavljaju i revizioni razlog.

Potpuno pogrešnom i protuzakonitom primjenom načela slobodne ocjene dokaza, drugostupanjski je sud pobijanom odlukom osobito teško povrijedio odredbe parničnog postupka i materijalno pravo pogrešno primijenio na način da je predlagateljima povrijeđeno temeljno ljudsko pravo zajamčeno Ustavom RH i Europskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava. Slobodna ocjena dokaza kao obligatorno načelo postupanja konzumira obvezu suda da ocjenjuje sve relevantne činjenice i dokaze, pri čemu relevantne činjenice i dokazi koji podliježu savjesnoj i brižljivoj valorizaciji predstavljaju one od čijeg postojanja ili nepostojanja ovisi odluka suda u sporu o konkretiziranom spornom odnosu među strankama. Izjašnjenja stranaka, dapače obične izjave, nemaju karakter ovakvih činjenica i dokaza, pa čak i savjesna i brižljiva ocjena tih izjava ili izjašnjenja ne može i ne smije predstavljati temelj za sudsku odluku. Sud će takve izjave ili izjašnjenja primiti k znanju i konstatirati, a na njih će se u svojim odlukama pozivati jedino u slučaju kada su one doista ispravne upravo iz razloga što su utemeljene na odlučnim činjenicama koje je sud prethodno utvrdio i savjesno i brižljivo ocijenio. Postupanjem na način kako je to pobijanom odlukom učinjeno, de facto i de iure, znači donošenje odluke utemeljene samo na tvrdnji jedne od stranaka u postupku, što predstavlja direktnu derogaciju temeljnog načela slobodne ocjene dokaza. Povredom ovog načela, međutim, grubo se krši pravo stranke „...*da neovisni i nepristrani sud odlučuje...*“ (čl. 29., st. 2. Ustava RH) i „...*da svatko ima pravo da zakonom prethodno ustanovljeni neovisni i nepristrani sud ispita njegov slučaj...*“ (čl. 32. Povelje EU o temeljnim pravima, kao sastavnom dijelu Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava). Nastavno, opisanim postupanjem drugostupanjskog suda, pobijanom odlukom je i materijalno pravo do te mjere pogrešno primijenjeno da su i opet povrijeđena i prekršena citirana temeljna ljudska i ustavna prava. Predlagateljima su ova temeljna prava grubo prekršena i u prvostupanjskom postupku – donošenjem i prvostupanjske odluke Trgovačkog suda u Zagrebu, pa iako se predlagatelji u žalbi nisu izriječno na njih pozivali, iz sadržaja žalbe je razvidno da su te povrede njezinim sastavnim dijelom i da, ne samo da su ih i žalbom i ovim prijedlogom učinile vjerojatnim, kako čl. 305.a, st. 2. ZPP-a zahtijeva, nego apsolutno egzistentnim.

Slijedom iznijetog, predlagatelji podnose ovaj prijedlog i predlažu da vijeće Vrhovnog suda RH donese slijedeće

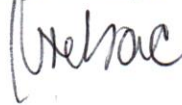
RJEŠENJE

Dopušta se revizija protiv rješenja Visokog Trgovačkog suda u Zagrebu br. PŽ-156/2023 od 15. veljače 2023. godine.

U Sisku, 12. travnja 2023. godine.

Predlagatelji, stečajni vjerovnici:

Ksenija Vrebac, Ulica lipa 51, Sisak

Darko Weiss, ul. S. i A. Radića 49, Sisak

